

Aireu

Arthur RIMBAUD

Rimetou e walon på Lorint Hendschel

Dj' a rabressî l' aireu d' esté.

Rén n' bodjîve co sol front des palâs. L' aiwe esteut moite. Les camps d' ombe ni cwitént nén l' voye do bwès. Dj' a roté, dispiertant les tienès vicantès alomes, eyet les pîrreyes riwaitént, eyet les penas s' levént sins brut.

Sol pazea ddja rimpli di bladjes et frisses siclats, li prumire eterprijhe fout 'ne fleur ki m' derit s' no.

Dji riya après l' blond wasserfall ki s' dihâmona â d' triviè des sapéns : al betchete d' ârdjint, dji ricnoxha l' deyesse.

Onk a onk, adon, dji leva les vweles. Dins l' dréve, tot fjhant aler mes brès. Avâ li stârêye, wice ki djel racuza â cok. Divins l' grande veye, ele s' essâvéve avâ les clotchîs eyet les dômes et, corant come on bribeu so les bates di marme, djel tchessîve.

Al copete do tiene, tot près d' on bwès d' lawris, dji l' a rafûrlé avou ses vweles ramonçlés, et dj' a sintou on boket di s' coir foû mezeure. Et tchair, l' aireu et l' efant, al valêye do bwès.

C' e-st a nonne ki dji m' dispierta.